

Zborový list

POPRADESKÝCH EVANJELIKOV

číslo III / 2012

MÁJ - JÚN

OVOCIE DUCHA SVÄTÉHO

„Po ovoci ich poznáte.“ Mt 7:16

Keď Pán Ježiš odišiel k svojmu Otcovi, nezanechal svojich učeníkov samotných. Poslal im Ducha Svätého ako dar od Otca. Dar Ducha Svätého dostávajú všetci, ktorí prijímajú Ježiša Krista ako svojho Pána a Spasiteľa. Duch Svätý je Boh prítomný v nás. Jeho prítomnosť sa prejavuje v živote veriaceho človeka prinášaním „ovocia“.

Apoštol Pavel ako ovocie Ducha Svätého vymenováva: „lásku, radosť, pokoj, zhovievavosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť“ (G 5:22). Sú to všetko vlastnosti, ktoré nachádzame u Pána Ježiša. Tí, ktorí v Neho veria a nasledujú Ho, majú Mu byť podobní. Majú sa mu podobať svojím charakterom. Žiaľ, mnohí si myslia, že sú dobrí kresťania, keď boli confirmovaní, platia si cirkevný príspevok a navštevujú služby Božie. To všetko je dobré a prospešné. Ale na to, aby sme boli dobrí kresťania, je to málo. Pán Ježiš od nás očakáva, že náš život bude bohatý na „ovocie“ Ducha Svätého. „Ovocie“ je totiž poznávacie znamenie každého kresťana.

Apoštol Pavel na prvom mieste pri vypočítavaní ovocia menuje lásku. Lásku k Pánovi Ježišovi. Láska je obrovská sila, ktorá dokáže zmeniť aj kamenné srdce na citlivé. Tam, kde je láska, tam sa darí aj ostatným „druhom ovocia“ Ducha Svätého. Snažme sa horlivo o to, aby náš život bol bohatý na ovocie Ducha Svätého. Bohaté ovocie je dobré znamenie toho, že vo svojom živote kráčať správny smerom.

Dr. Libor Bednár, zborový farár

MODLITBA NA SVIATOK ZOSLANIA DUCHA SVÄTÉHO

Juraj Tranovský

Pane Ježiši Kriste, Ty si splnil svoj sľub apoštolom a poslal si im Ducha Svätého. Pravdovravný Pane, splň aj nám dané sľuby a pošli nám Utešiteľa, ktorý by nás naučil všetko a pripomínal nám všetko, čo si povedal. Daj nám zakúsiť silu pokoja, ktorý si nám zanechal, aby sa nám srdce nermútilo a nestrachovalo. Duchu Svätý, Ty

vzácný hosť, navštevuj nás dnes a vždy podľa sľubov nášho Pána. Príď, Posvätiťel', príď, živý Tešiteľ'. Ty si Duch pravdy, uč nás pravde, uč nás pravému pokániu, uč nás stálosti v pravej viere. Ty si Duch sily, posilňuj nás v protiventstvách a v boji proti diablu, svetu a vlastnému telu. Ty si Utešiteľ', potešuj nás v zármutkoch, chudobe, chorobe i v poslednú hodinu. Amen.

UDALOSTI V CIRKEVNOM ZBORE

Pôstne večerné služby Božie. Počas šiestich štvrtkových večerov sme v kázňach sledovali cestu a činy Pána Ježiša pred Jeho ukrižovaním. Kázeň večerných služieb Božích pred 5. pôstnou nedeľou bola zameraná na pomazanie Ježiša v Betánii. Tento príbeh nás pozýva k nasledovaniu Máriinho činu: aby sme sa stali márnotratnými v láske pre Ježiša; aby sa nám žiadna obeť alebo práca pre Ježiša nezдалa príliš veľká; aby sa vôňa našej lásky k Pánovi Ježišovi šírila po celom dome, cirkevnom zbere, cirkvi i celom svete tak, ako sa šírila vôňa nardovej masti v dome Šimona Malomocného. Každý z nás má šíriť túto vôňu lásky ako hovorí apoštol Pavol: „... lebo sme Kristovou vôňou ľúbeznu Bohu“ (2K 2:15). Nech nás mení to, čo sme mohli v pôstnom období počuť. Buďme vôňou lásky k Ježišovi Kristovi i navzájom jeden k druhému!

Kvetná nedeľa. Na službách Božích v túto nedeľu sa zúčastnili obyvatelia Strediska evanjelickej diakonie Dom na polceste z Veľkého Slavkova aj s riaditeľom Stanislavom Gurkom. Brat farár Vladimír Maťaš poslúžil kázňou slova Božieho, potom klienti domu na polceste zaspievali dve piesne a jeden z nich, v osobnom svedectve, vyznal ako poznal Pána Boha a ako sa pôsobením Jeho lásky zmenil a stal sa iným človekom. Na záver brat farár Maťaš poďakoval CZ za podporu modlitebnú i finančnú. Oféra z Kvetnej nedele bola venovaná Domu na polceste vo Veľkom Slavkove.

Pašiové služby Božie. Pašiové biblické deje sprítomnili zradu a zapretie Pána Ježiša tými najbližšími, vylúčenie a odsúdenie na smrť vtedajšími vládcami v Jeruzaleme. V kázni slova Božieho hosťujúci kazateľ brat farár

Vladimír Maťaš pripomenul triumfálny vstup Ježiša do Jeruzalema, keď Ho zástup vítal ako kráľa, avšak o pár dní kričal „ukrižuj Ho!“ Pripomenul, aby sme si uvedomili nesmierne utrpenie Pána Ježiša, s ktorým naše utrpenia nemožno porovnávať. Pripomenul Jeho kruté mučenie až po Jeho smrť na kríži. V závere sme boli vyzvaní, aby nás utrpenie Pána Ježiša uistilo o veľkej Božej láske, ktorou za naše hriechy obetoval svojho Syna. Pri pohľade na Ježiša si máme uvedomiť aj utrpenie iných, ku ktorému nemáme byť ľahostajní.

Druhá slávnosť veľkonočná. Veľkonočné udalosti sú o veľkolepom vzkriesení Pána Ježiša. Na Druhá slávnosť veľkonočnú nám evanjelium L 24:36-49 hovorí o tom, ako vzkriesený Ježiš prišiel medzi prestrašených učeníkov a pozdravil ich: Pokoj vám! Keď pochybovali, ukázal im svoje prebodnuté ruky a nohy a vypýtal si jesť. Až potom začali učenici rozumieť písmu Starého zákona, a keď pochopili Písmo, mohli plniť príkaz Pána Ježiša a zvestovať iným Jeho evanjelium. Dôverujeme aj my Kristovým slovám, tak budeme môcť žiť svoj život viery s radostným srdcom.

Biblické hodiny po Veľkej noci sú tematicky zacielené na biblickú knihu Zjavenie Jána a majú netradičnú formu. Sú ozvláštnené premietaním videofilmov, takže prítomných obrazom zavedú do miest Malej Ázie. Apoštol Ján vo vyhnanstve na ostrove

Patmos počul Boží hlas, prikazujúci, aby napísal, čo videl a čo mu bolo povedané, siedmim cirkevným zborom do Efezu, Smyrny, Pergamonu, Tya-tíry, Sárd, Filadelfie a Laodikey. Každý štvrtok podvečer tak účastníci biblickej hodiny navštívia jedno z týchto miest a oboznámia sa nielen s ich súčasnosťou, ale najmä s minulosťou a životom prvých kresťanských cirkevných zborov. Hodnotný je aj erudovaný sprievodný výklad textu Jánových listov. Nepremeškajte dobrú príležitosť vidieť a počuť mnoho zaujímavého a poučného aj pre nás dnes!

Lutherova dekáda. Na roky 2008 – 2017 vo Wittenbergu vyhlásili tzv. Lutherovu dekádu, ktorá má pripomínať blížiace sa 500. výročie Lutherovej reformácie a slúžiť ako príprava na oslavu tohto výročia. ECAV na Slovensku sa k tejto iniciatíve pripojila projektom s názvom „Ecclesia semper reformanda – Neustále sa reformujúca cirkev“. V ňom sú dôrazy Lutherovej reformácie rozpracované ako témy na jednotlivé roky Lutherovej dekády. V tomto roku, piatom z tejto dekády, v našom Zborovom liste postupne uverejníme články na tému „Sola fide – Jedine viera“.

Zuzana Hybenová

Misia na Níle pôsobí v krajinách severovýchodnej Afriky, ktorými preteká rieka Níl. Misia má aj slovenskú pobočku, riaditeľkou ktorej je sestra farárka Eva Kolesárová. Každoročne sa koná misijná konferencia; tentoraz to bolo 17. marca v Liptovskom Mikuláši. Tému konferencie „Vstaň a choď na juh“ bola venovaná úvodná pobožnosť. Text je zo Sk 8:26-39 a opisuje príbeh o tom, ako Filip pokrstil kráľovského dvorana, keď ho anjel Pánov oslovil „Vstaň a choď na juh.“ Podľa tohto príkazu konajú aj pracovníci Misie na Níle. Na konferencii odzneli správy o jednotlivých projektoch v Afrike, o práci aj našej slovenskej pobočky v roku 2011 a tiež o ďalších potrebách práce i plánoch na rok 2012.

Je chvályhodné, že aj sestry z nášho CZ sú zapojené do pomoci, keď pleťú, háčkujú a šijú rôzne potrebné veci.

Na konferencii zaznelo poďakovanie aj za túto službu.

Sestry však nepomáhajú len v Afrike, ale myslia aj na tých našich blížnych, ktorí už nemajú dostatok síl prichádzať do nášho bratsko-sesterského spoločenstva a potrebujú pomoc. Vo všetkých častiach Popradu sestry vykonávajú návštevnú službu. V sociálnych zariadeniach je viac takých, ktorí potrebujú pomôcť drobnými službami a pomôcť im prísť aj na biblické hodiny. Takto konajú službu v Zariadení pre seniorov na Komenského ulici sestry Helena Kotschová a Silvia Rothová a v Dome s opatrovateľskou službou Xenon sestra Anna Gumuláková. Dnes často počujeme „nemám čas“ a tak venovať svoj čas niekomu, kto pomoc potrebuje, to si vyžaduje lásku a obetavosť. V mene tých, ktorým sestry pomáhajú, vyslovujeme im úprimné poďakovanie a za nás ostatných obdiv a želanie veľa zdravia a síl v službe lásky.

DUCHOVNÉ DARY

Zuzana Hybenová

Začiatkom marca sa v Dudinciach konala 23. konferencia MoS ECAV na Slovensku. Úvodný deň, po pobožnosti seniora Hontianskeho seniorátu Miroslava Dubeka, odzneli správy o činnosti spoločenstva za rok 2011 a tiež plán a rozpočet na aktuálny rok. Témou konferencie boli duchovné

dary, ktorým bol venovaný sobotňajší prednáškový deň. Hlavnú prednášku mal Jozef Grexa, evanjelický farár v. v. Druhý prednášateľ Mikuláš Lipťák z Vydavateľstva Vivit odprednášal tému „Túžba po oživení evanjelickej cirkvi cez pietizmus“. Popoludní bol čas seminárov: „Spoznávanie osobných duchovných darov“ viedol brat farár v. v. Michal Hreško a „Slúžime

si modlitbou“ viedol Peter Dubec tajomník MoS. Večerný program účastníkov vyplnil detský súbor miestneho CZ „Ďatelinky“ a prítomní ďakovali v modlitbách za krásny a oduševnený spev detí, v očiach ktorých žiarila radosť z toho, že môžu spievať svojmu Ježišovi. V nedeľu sa účastníci konferencie zúčastnili služieb Božích v peknom novom dudinskom chráme a prijali sviatosť Večere Pánovej.

Na konferencii bola predstavená aj publikácia Jozefa Grexu „Duchovné dary v praxi“, ktorá je osobnou reflexiou danej problematiky v našej cirkvi a praxi v cirkevných zboroch. Na duchovné dary nás upozorňuje aj Božie slovo v 1K 12:7: „každému je daný prejav Ducha na všeobecný úžitok.“ Myslí sa tým každému kresťanovi! Preto treba duchovné dary každého kresťana rozvíjať a využívať ich, aby cirkevné zbory i celá cirkev rástli a napredovali.

Nenechávajme nevyužitý ani jeden dar, ktorý každý z nás dostal, ale využime ho na prospech našich blízkych v cirkvi.

Na konferencii sa zúčastnili štyri naše členky, a ako všetky stretnutia, ktoré organizuje MoS, tak aj táto konferencia splnila naše očakávanie. Domáci cirkevný zbor nás veľmi milo prijal a po každej stránke sa o nás výborne postarali. Ale najdôležitejšie bolo, že aj na tejto konferencii - okrem radostného spoločenstva bratov a sestier - sme získali aj nové poznatky k prehĺbeniu a upevneniu našej viery. Témy sú vždy pripravované tak, aby sme vedeli čo nám treba poznať a podľa toho vedeli aj žiť. Téma „Duchovné dary“ bola pre nás ďalším prínosom, pretože apoštol Pavol nám píše: „Ani o duchovných daroch nechcem aby ste nevedeli. Usilujte sa o lásku a horlite za duchovné dary.“

MODLITBY

Ozdob nás Kriste, ako z Tvojej tváre, nech i nám z očí láska žiari a z srdca ten pocit teplý, zmladlý, nech sa i v živí našom odzrkadlí. Uchráň nás, biednych, všakej márnivosti, bo pravá láska skvitá z pravej cnosti. Ó, daj to poznať, však i činiť daj a rozmyšľaniu nášmu požeňaj. Amen. **(Martin Rázus)**

Pane a Bože náš, v mene Pána Ježiša Krista Ti z celého srdca ďakujem za všetku Tvoju lásku. Za všetko to, čo od Teba môžem každodenne prijímať. Ty

riadiš môj život, poznáš aj moju myseľ a všetko v mojom živote mi dáš ešte skôr, ako Ťa stihnem prosiť. Ty všetko riadiš až nad moje očakávanie. Kto iný môže urobiť všetko tak, ako Ty? Ty si ten, ktorý riadiš všetko všade a pri všetkých nás podľa svojej vôle. Za všetko, čo riadiš podľa svojej vôle, Ti ďakujem, za Tvoju nekonečnú lásku, lásku, ktorá nikdy nekončí, a to je Božia láska. Za všetko Ti, Bože náš, v mene Pána Ježiša Krista, ďakujem. Amen. **(Anna Gumuláková)**

Láskavý náš Otče nebeský, ďakujeme Ti za naše rodiny. Za láskavých a milujúcich rodičov, ktorí nás pripravovali na naše životné cesty. Pri príležitosti Dňa matiek myslíme na všetky obetavé a láskou nás zahrňujúce matky i staré matky. Ďakujeme, že nám boli príkladom na ceste viery a privádzali nás Tebe, náš drahý Pane. Prosíme Ťa, dávaj nám silu a múdrosť, aby

sme aj my vedeli našim deťom a vnúčatám ukazovať na darcu všetkého a privádzať ich k poznávaniu najväčšej hodnoty života, ktorou si Ty, Pane Ježiši. Ty buď naša opora a povzbudenie, aby sme na ceste viery v našich rodinách obstáli a láskavo požehnaj naše snahy. Amen. (**Mária Krajniaková**)

MISIA ZAMBIA

*Email od sestry Zuzky Kovalčíkovej
zo 6. apríla 2012*

Milí priatelia! Pišem, pre niektorých z vás, po veeeelmi dlhom čase, no verím, že si ma stále pamätáte! :-)) Mala som úžasnú možnosť navštíviť váš zbor a poslúžiť prezentáciou o misii s konkrétnymi príkladmi z toho, čo som robila minulý rok v Zambii.

Môj čas na Slovensku ubehol veľmi rýchlo, som vďačná Bohu za príležitosť, za dvere, ktoré On sám otvoril, aby som mohla ľudí povzbudzovať do aktívnej účasti v zahraničnej, ale i v domácej misii. Ďakujem i vám, za vašu starostlivosť a ústretovosť počas času u vás.

Ak Pán Boh dovoľí, v stredu 11.4. odletím nazad do Zambie - na to isté miesto, k tej istej organizácii, do tej istej služby. Priala by som si, aby som mohla ostať dlhšie ako rok, no všetko je v Božích rukách.

Vyslaná budem Východným

dištriktom (VD) ECAV a podporovaná (finančne a modlitebne) okruhom mojich známych a priateľov, ktorým to Pán Boh položí na srdce. Chcem sa srdečne poďakovať i za vašu podporu, zbierky a milodary, ktoré ste už na moju službu poskytli! Veľmi si to vážim a prijímam s úprimnosťou a pokorou pred Bohom...

Viacerí z vás sa pýtali na možnosť pravidelnej či jednorazovej podpory - dá sa to prostredníctvom účtu zahraničnej misie, ktorý zriadil VD ECAV: 1556816253/0200, variabilný symbol: 200, správa pre prijímateľa: Misia Kovalčíková. **ĎAKUJEM!!!** Ďakujem i za všetky vaše modlitby, tie sú skutočne nenahraditeľné!

O svojej činnosti budem pravidelne informovať na mojom blogu: <http://www.ama.ecav.eu/> Dávam vám ho do pozornosti aj preto, aby ste tieto aktuality posunuli ďalej ľuďom vo vašom zbore (ktorí napr. boli na prezentácii a mali by záujem si to prečítať). Ďakujem!

Požehnané veľkonočné sviatky prajme! Aj ja budem vo svojich modlit-

bách pamätať na vás, vašu službu i vaše zbory! **Zuzana Kovalčíková**

UPROSTRED SVOJICH PROJEKTOV...

Uprostred svojich projektov nezanedbajme Boží projekt v nás

*Z brožúry Tesnou bránou vybrala
Zuzana Hybenová*

„Ak chceme byť Božie deti, žime s Bohom každým dňom, však On vraví: Buďte svätí, tak, ako ja svätý som. Vôľa Jeho požaduje, aby boli posvätené skutky, reči, zmysľanie.“ Takto usmerňuje náš život v piesni z Evanjelickeho spevníka č. 542 jej autor Juraj Tranovský.

Pri čítaní Božieho slova a úvah v Tesnej bráne sme sa dostali v 1Kr v 6. kapitole k opisu stavby Jeruzalemského chrámu kráľom Šalamúnom. Bola to veľkolepá stavba a počas nej zaznelo Šalamúnovi slovo Hospodinovo: „Čo sa týka tohto domu, ktorý staviaš: Ak budeš chodiť v mojich ustanoveniach ..., splním pri tebe zaslúbenie, ktoré som dal tvojmu otcovi Dávidovi. Budem prebývať uprostred Izraelcov...“. Čas, keď prišlo toto slovo, nebol náhodný. Šalamún potreboval počuť tieto slová práve uprostred finále, keď je človek plný nadšenia z napredujúceho diela, a keď sa veľmi často stáva, že zabudne na to, čo je dôležité.

Dajme si aj my pozor, aby sme ani dnes uprostred svojej práce nezane-

dbali vzťah s Pánom Bohom, a tiež aj vzťahy k ľuďom. V našich životoch sa často opakuje stále tá istá chyba – uprostred svojej práce a projektov zanedbávame Boží projekt v nás. Muži sa zvyknú zahrabať v „hrobke“ menom práca, stavba, či kancelária, ženy vo svojich povinnostiach k deťom, záhradke, či domácnosti. Často pre nesprávne usporiadanie priorít trpia vzťahy k najbližším.

Všimnime si, aké upozornenie a zaslúbenie dáva Pán Boh Šalamúnovi! Podmienkou, aby bol Pán Boh prítomný uprostred nás, svojho ľudu, so svojim požehnaním, nie je veľkolepo postavený chrám, ani krásna a bohatá výzdoba svätyne. Nie je to ani uprataná a sviatočne vyzdobená domácnosť. Aby mohol Pán Boh prebývať uprostred nás, musíme dať priestor Jemu a Jeho princípom v našich prácach a povinnostiach. Musíme Mu dať priestor v našich domácnostiach a najmä v našom srdci.

A preto prosme: Ved' nás i dnes, Pane, aby sme vedeli oddeliť dôležité od menej dôležitého, aby sme neprekazili Tvoj projekt v nás! Amen.

Zuzana Hybenová

Pre priateľov Misie na Níle (MN) je vytvorená misijná modlitebná skupina. Jej členovia pravidelne dostávajú okružné listy s informáciami o úspechoch, ktoré boli dosiahnuté v jednotlivých krajinách MN, ale aj o ťažkostiach, za ktoré treba v modlitebných chvíľkach prosieť. Nechýba ani duchovné zamyslenie. Jedna zo zaujímavostí posledného listu je uvedená pod nadpisom „70 dôvodov na ďakovanie“.

Kurt Scherer, ťažko chorý človek, píše: „Často sa ma ľudia pýtajú ako sa mám. Moja odpoveď väčšinou znie, že som spokojný a vďačný, a ak nie som, potom sa mám podstatne horšie! Všimol som si však, že rozum a cit sa pritom často dostávajú do protirečenia. Preto som si dal za úlohu nes-

ledovať sa, či cítim vďaka, ale porozmýšľať o tom, aké by som mohol mať dôvody na vďačnosť. Do mojej osobnej - tichej chvíľky - preto už pravidelne patrí aj týždeň a počas neho si do zápisníka každý deň zapíšem 10 rôznych dôvodov – príležitostí na vyjadrenie vďačnosti Pánu Bohu. Na konci týždňa mám potom 70 dôvodov na vďačnosť. Toto vedomé pripomínanie mi veľmi pomáha, lebo ma nasmeruje k uvažovaniu, novému spôsobu myslenia, a potom práve až k ďakovaniu! Prostredníctvom vďačnosti prestávame byť závislí od momentálnych nálad a pocitov nespokojnosti. Naše telo sa nám za to poďakuje tým, že sa dobre cítíme.“

Na záver ešte môj dôvetok – pouvažujme o tomto dobrom nápade Kurta Scherera a začnime ho aj my praktizovať.

POZDRAV Z HROCHOTE

Dvojmesačník Zborový list popradských evanjelikov si získal čitateľov aj mimo nášho cirkevného zboru. Krátky pozdrav nám pred časom, na začiatku pôstneho obdobia, poslala čitateľka z Hrochote. Napriek tomu, že už je dávno po plesovej sezóne, ho uverejňujeme, lebo pre kresťana je Pán Ježiš stály prameň každodennej radosti, plesania, ospevovania a uctievaní.

Plesajme v Pánovi! Čas plesov bol počas fašiangov v plnom prúde, ale už sa skončil. Kresťan má výhodu, môže plesať v živom Pánovi každý deň. Máme o tom veľa zmienok v Božom slove – „plesajte, spievajte, uctievaťe...“; nie však ľudí, ale nášho Záchrancu Ježiša! Aj v piesňach v našom Evanjelickom spevníku sme povzbudzovaní k „plesaniu“. Prihovám sa k Vám s poďakovaním, že ma sestry z popradského cirkevného zboru cez Zbo-

rový list „adoptovali“ do Vášho zboru a som za to Pánu Bohu vďačná. Ďakujem Mu za lásku plynúcu cez sestry z modlitebného spoločenstva, ktoré považujem za svoje duchovné sestry, lebo sa o mňa starajú tým, že mi

posielajú Zborový list popradských evanjelikov, ale aj osobne na všetkých cirkevných stretnutiach. Boh vám žehnaj, Bohu drahý zbor v Poprade! Z Domova sociálnych služieb v Hrochotí pozdravuje Elena Oravská.

BIBLIA - NÁVOD NA ŽIVOT

Elena Bakurová, členka MoS ECAV

Keď sme v jednu februárovú nedeľu na službách Božích pozorne počúvali kázeň, okrem iného sa nás mohli dotknúť slová nášho kazateľa, že ako kresťania máme čítať Bibliu, že má byť v našich rukách každý deň, a to najlepšie ráno, keď je naša myseľ svieža a môže dobre porozumieť Božiemu slovu. Určite si mnohí z nás kúpili, alebo dostali do daru, brožúru *Tesnou bránou*. Sú v nej výklady biblických textov na každý deň, a tak čítanie Biblie je pri nich nevyhnutné.

Mladí sa vyhovárajú, že nemajú čas, že sú zahltení rôznymi povinnosťami, ale pri dobrej vôli sa ten čas dá nájsť.

My starší máme viac času; priznajme si však, že aj nás niekedy ten zlý ľahko odvedie od čítania. Ale ak budeme zásadoví a nedáme sa odradiť, pocítíme uspokojenie a veľký úžitok pre život. Najlepšie je stanoviť si ráno pravidelný čas, napr. medzi siedmou a ôsmou hodinou. Potom, aspoň podľa mojich skúseností, je celý deň oveľa krajší a navyše, mám možnosť aj uskutočňovať a žiť dobré myšlienky, ktoré sú od Pána Boha.

Kniha života, to je iný názov Biblie, lebo ju možno považovať za vynikajúci návod na život. Je tiež vhodná ako pomôcka na prekonanie medzery, spôsobenej v minulosti staršej generácii, v dôsledku jednostrannej ateistickej propagandy. Má byť tiež mostom pri poznávaní kresťanskej cirkvi a tej časti ľudských dejín, ktorá je kresťanstvom bytostne poznamenaná. V neposlednom rade, o poznanie Biblie, ako klenotu svetového písomníctva, by sa mal usilovať každý kultúrny človek; preto by sme nemali ľutovať peniaze na zakúpenie Biblie, v ktorej sú obe časti, Starý aj Nový zákon.

Často v modlitbách prosím nášho Pána, aby sme si všetci našli dostatok času na čítanie a aj porozumenie tohto „pokladu múdrosti“. Ďalšia možnosť vzdelávania v spoločenstve sestier a bratov sa nám ponúka na štvrtkových biblických hodinách, s fundovaným výkladom brata farára. Neváhajme teda prijať pozvanie, ktoré nám znie po každej kázni v nedeľných oznamoch, veď v našej zborovej miestnosti je dosť voľných miest na sedenie, ale i bratsko-sesterskej lásky pre všetkých, ktorí chcú prísť.

V šesťdesiatych rokoch minulého storočia mnohí mladí ľudia snívajú o radikálnej zmene sveta. Kent Keith, v tom čase študent Harvardovej univerzity, mal inú predstavu. Podľa neho svet môžu zmeniť aj jednotlivci, ak budú konať vždy dobro, aj napriek tomu, že svet sa zdá byť bláznivý. Svoj manifest, inšpirovaný učením a konaním Ježiša Krista, napísal v desiatich bodoch a nazval ho Paradoxné prikázania.

Keithov manifest hlásajúci dobro a lásku k ľuďom vyšiel ako príručka pre študentských lídrov v roku 1968. Po rokoch sa nadčasové princípy vžili, obleteli celú zemeguľu a začali ich používať a citovať ľudia najrôznejších profesií, dokonca aj Matka Tereza.

Dr. Keith bol právnik, štátny vládny úradník, prezident súkromnej vysokej školy, komunitný organizátor a riaditeľ YMCA. V súčasnej dobe je generálny riaditeľ Greenleaf Centrum, organizácie pre „slúžiacich vodcov“, mnoho publikuje a prednáša. Dr. Keith a jeho manželka Elizabeth majú tri deti.

1. Ľudia sú nelogickí, nerozumní a sebeckí. Napriek tomu ich milujte.

2. Ak konáte dobro, obvinia vás zo sebeckých pohnútok. Napriek tomu konajte dobro.

3. Ak ste úspešní, získate falošných priateľov a ozajstných nepriateľov. Napriek tomu sa usilujte o úspech.

4. Dobro, ktoré dnes vykonáte, bude zajtra zabudnuté. Napriek tomu konajte dobro.

5. Čestnosť a úprimnosť vás robia zraniteľnými. Napriek tomu buďte čestní a úprimní.

6. Najväčších hrdinov s najvyššími ideálmi môže zastreliť aj najmenší človek s najnižšími pudmi. Napriek tomu majte najvyššie ideály.

7. Ľudia cítia so smoliarimi, ale nasledujú iba víťazov. Napriek tomu bojujte za smoliarov.

8. To, čo roky budujete, môže byť za noc zničené. Napriek tomu budujte.

9. Ľudia potrebujú pomoc, ale ak im pomôžete, môžu na vás zaútočiť. Napriek tomu ľuďom pomáhajte.

10. Dajte svetu to najlepšie, čo je vo vás a on sa vám obráti chrbtom. Napriek tomu dajte svetu to najlepšie, čo je vo vás.

PARADOXNÉ PRIKÁZANIA

Znova syn meškal
a túžobne ho čakala.
Takto už mnoho ráz
spálil jej túžby mráz,
zima jej srdce objala.

Keby len lístok,
niekoľko riadkov napísal!
Vyčkáva nocou-dňom,
snáď srdce bije v ňom,
on iste zrazu zjaví sa.

Má mnoho práce,
toľko si zobral starostí!
Snáď aspoň myšlienkou
spomenie na domov ...
Z toho má kúšтик radosti.

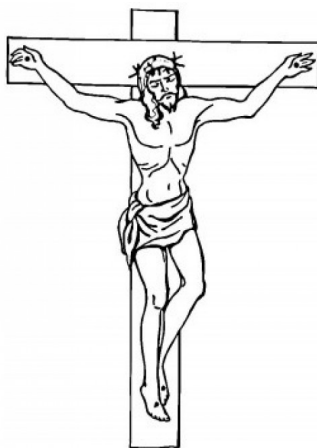
Vôňa koláča
len nemé kvietky ovieva.
Už takmer usína,
čo čaká na syna.
Denný hluk vonku doznieva...

A znova slzy
začali stekať po tvári.
Žiaľ vnikol do kostí
a výdych bolestný
ozvenou zaznel v chotári.

Matka cez slzy
uprie svoj pohľad na stenu.
Visí tam starý kríž,
jej verný tovariš,
doňho má dušu vrastenú.

A sivú hlavu
pohládza tichosť večera.
Ešte je jeden Syn,
matke je dobre s Ním,
k jej rukám svoje vystiera.

Vincent Blažko

List mamičky v súvislosti s mojím návratom do kostolných lavíc

<http://www.evangelnet.cz/>

Milá mamička, na úvod môjho listu by som Ti chcel povedať, že Ťa mám veľmi rád. Nosila si ma pod srdcom a priviedla na svet. Snažila si sa, ako si len mohla, dať mi vzdelanie a najmä výchovu. No, niečo sa nepodarilo (vzdelanie stále nemám také, aké by si si asi želala) a niečo, dalo by sa povedať, sa podarilo pomerne obstojne (viem, že ma chváliš aj keď to nepočujem a veľmi ma to teší a snažím sa nespýšniť). Po troche chválenia to teraz bude už len horšie – to mám asi tiež po Tebe, ale mám to rád.

Priviedla si ma do kostola, to je niečo skvelé! A i môj priebeh „života kresťana“ bol fakticky tradičný a ukážkový. Príchod do kostola, krst, puberta, „kašľanie“ na kostol a potom omnoho neskôr zasa návrat do kostola. Ako som už písal – nestarnúci evergreen. Mám snáď len jednu pripomienku – do kostola som sa nevrátil po vzornom príklade rodičov.

Viem, že v tomto bode sa nezhodneme, a rovnako viem, že také diskusie so mnou jednoducho nemáš rada, zvlášť vo svetle vášnivosti, s ktorou také polemiky viediem. Mrzí ma to, že v kostole a vo svojom okolí nestretávam veľa ľudí, z ktorých by som mal pocit, že žijú vierou. Sám sa to stále učím a „mal by som si vybrať brvno zo

svojho oka“, ja viem.

Do kostola ma priviedla – žena. Viem, nič prozaické, ale prišlo mi, že ona tu svoju vieru skutočne žije, že jej verí. A že to má asi zo svojej rodiny, kde modlitba je niečo bežné, niečo, čo sa prosto deje. Napokon, snáď i preto ma to pomerne dlho ťahalo k tradičným katolíkom, ako k ľuďom, čo veria v čo veria. Že je to „trochu“ inak, som zistil až dodatočne. Každopádne, autenticita viery v rodine, to je to, čo ma oslovilo. Mrzí ma, že to u nás doma tak nie je. Modlitba pred jedlom na Vianoce to nevytrhne, ale i tak je to lepšie ako nič.

Snáď Ťa neurazí, že to píšem takto verejne, ale dúfam, že to bude mať istú výpovednú hodnotu, že sa nad tým zamyslia aj iní. Výchova príkladom – a Ty si mi príkladom v mnohých smeroch; veď život mi už ukázal, že mamička a jej na nervy lezúce poučky sú platné pravdy. Prakticky vždy. Mamička, milujem Ťa a veľmi si Ťa vážim pre to všetko, čo si pre mňa a mojich súrodencov urobila a stále robíš, s úctou Tvoj syn Pavol.

P.S.: Dovolím si citovať Luthera, aby si vedela, ako by som to chcel raz robiť ja. Desatoro, Apoštolské vyznanie viery a Otčenáš – „Toto sú najpotrebnejšie časti katechizmu, ktoré sa treba ako prvé naučiť odriekavať slovo za slovom. Treba deti zvyknúť na to, že ich musia odriekať denne: ráno, keď vstávajú, na poludnie, keď idú ku sto-

lu, a večer, keď si líhajú; nemožno im dať ani piť, pokým tak neurobia. ... V žiadnom prípade nemožno trpieť, aby nejaký človek bol taký nevzdelaný a zanedbaný, že by sa nenaučil ani toto;

pretože v týchto troch statiach je krátko, ľahko, zrozumiteľne a čo najjednoduchšie zhrnuté všetko, čo máme v Písme.“ (Veľký katechizmus Dr. Martina Luthera)

DEŇ MATIEK

História Dňa matiek siaha až do obdobia antiky. V starovekom Grécku oslavovali ženu ako darkyňu života už 250 rokov p. n. l. v podobe slávností na počesť matky všetkých bohov – bohyně Rhey. Oslavy trvali obyčajne tri dni – od 15. do 18. marca. Starovekí Rimania oslavovali sviatok Matronalia, ktorý bol zasvätený bohyni Juno.

Za predchodcu Dňa matiek v jeho dnešnej podobe možno považovať tzv. Nedeľu matiek (Mothering Sunday), ktorú začali oslavovať 16. storočí v Anglicku. V čase sviatku, ktorý bol stanovený na štvrtú nedeľu počas veľkonočného pôstu, sa mohlo služobníctvo žijúce v príbytkoch svojich pánov vrátiť domov k svojim matkám a stráviť s nimi deň.

V novodobej histórii ľudstva sa Deň matiek dostal do povedomia na prelome 19. a 20. storočia, a to vďaka Američanke Anne Marie Jarvisovej. Po tom, ako v roku 1907 zomrela jej matka, začala viesť kampaň za vyhlásenie dňa venovaného matkám. Už o dva roky neskôr tento sviatok oslavovali v 45 štátoch USA. Iniciatíva vyústila 8. mája 1914 do oficiálneho vyhlásenia

druhej májovej nedele za Deň matiek Kongresom USA. Prezident Woodrow Wilson podpísal neskôr dokument, v ktorom bol Deň matiek vyhlásený za celoamerický národný sviatok. Dátum druhej májovej nedele sa rozhodli prijať za svoj takmer všetky krajiny na svete.

V Československu sa Deň matiek začal oslavovať v roku 1923, a to najmä zásluhou Alice Masarykovej, dcéry prezidenta T. G. Masaryka a emancipovanej predsedníčky Česko – Slovenského Červeného kríža. V 50. rokoch boli oslavy Dňa matiek v komunistickom Československu a ostatných proruských krajinách nahradené marcovým Medzinárodným dňom žien. Tradícia Dňa matiek na Slovensku bola obnovená až po roku 1989, keď sa začal sláviť druhú májovú nedeľu v roku.

Zdroj: internet

Deň matiek je krásny sviatok všetkých mamičiek. No nie sú to len mamičky, ktoré majú „svoj“ slávnostný deň, aj oteckovia totiž slávia Deň otcov.

Tretia nedeľa v mesiaci jún je „zasvätená“ všetkým mužom, z ktorých sa stali oteckovia. V túto nedeľu sa v mnohých krajinách oslavuje otcovstvo a pripomíname si dôležitosť otca v rodine a pri výchove detí.

Tento sviatok vďačí za svoj zrod s najväčšou pravdepodobnosťou Američanke s menom Sonora Louise Smart Dodd, ktorá cítila potrebu uctiť si všetkých otcov ako bol jej otec, veterán občianskej vojny William Smart. Bol to vskutku aj otec-hrdina, pretože po smrti svojej manželky sám vychoval a staral sa o ich šesť detí. Jeho dcéra Sonora Louise vnímala svojho otca naozaj ako hrdinu a chcela, aby tak ako aj matky majú svoj deň, mali takýto sviatok aj všetci otcovia.

Existujú však mnohé dohady o tom, kde a ako vlastne vznikol sviatok otcov a niektoré zdroje uvádzajú, že sa otcovstvo oslavovalo už v dávnej minulosti. Nech už je pôvod tohto sviatku akýkoľvek, dôležité je, že sa vôbec slávi, a že tak ako matky, aj oteckovia majú svoj vlastný deň, keď na nich myslíme o niečo viac než obvykle.

Úloha otca je v rodine a v živote dieťaťa veľmi dôležitá. Aj keď v mnohých

dnešných rodinách to vyzerá tak, že deti svojho otca viac nepoznajú ako poznajú, prípadne vyrastajú bez neho, stále je to výnimočná osoba a či chceme alebo nie, ovplyvňuje formovanie osobnosti dieťaťa.

Neraz zabúdame na oteckov, všade sa vyzdvihuje skôr podiel matky na výchove a starostlivosti o deti. No aj otcovia sú tu a zaslúžia si pozornosť. Za všetko, čo pre nás a pre naše deti robia, za to, že ich naučia bicyklovať sa alebo hrať futbal, za zabezpečovanie každodenného živobytia pre celú rodinu a za všetko ostatné, čo pre deti a pre rodinu ako takú otcovia robia.

A je to tiež čas spomenúť si aj na našich vlastných otcov. Aj keď už máme vlastné rodiny a nežijeme možno pod jednou strechou, môžeme otcovi v tento deň aspoň milým gestom vyjadriť svoju vďačnosť a úctu.

Tak, ako mnohé iné sviatky, ktoré sa k nám dostávajú z Ameriky, aj Deň otcov je prijímaný s rôznymi pocitmi u ľudí. V našich končinách mu dosiaľ nebola venovaná až taká veľká pozornosť, no dalo by sa povedať, že popularita Dňa otcov narastá aj u nás. Je len na každom z nás, ako sa k sviatku otcov postaví – tí, ktorí chcú, si Deň otcov pripomenú a urobia ho výnimočný, tí, ktorým sa nepáči, ho môžu prejsť bez povšimnutia. Bola by to však škoda, pretože vyjadriť lásku a vďačnosť sa dá i pekným gestom či jediným úprimným slovom „Ďakujem!“

Zuzana Hybenová

Mnohí z nás denne čítame Tesnou bránou a príslušné texty z Božieho slova. Vďaka patrí všetkým tvorcom brožúry a autorom úvah, aby sme my, čitatelia, dobre rozumeli tomu, čo nám príslušný text hovorí. Vo Veľkom týždni pripravoval úvahy Július Filo, generálny biskup v. v. Markovo evanjelium nám opisuje Petrovo trojnásobné zapretie Pána Ježiša. Zamýšľali sme sa nielen nad Petrovým zlyhaním, ale aj nad sebou a našou vernosťou vo viere.

Peter po poslednej večeri povedal Ježišovi: „Čo by som aj zomrieť mal s Tebou, nikdy Ťa nezapriem!“ Jeho vernosť sa však prejavila iba v tom, že nasledoval svojho Majstra, keď ho viedli na rôzne miesta na výsluch. Ale Peter zlyhal a trikrát Ho zaprel. Prečo vlastne? Prečo vlastne zlyhávame aj my, hoci sme predtým sľubovali vernosť? Peter si možno neuvedomil, že Pán vie, čo sa deje v každú chvíľu. To bývajú aj dôvody našich zlyhaní vo svedectve. Pán je však svedkom každého nášho svedectva. K svedectvu potrebujeme moc milosti Ježiša Krista a

silu Ducha Svätého. Prosme o ňu!

To bol príklad zlyhania aj takého človeka, ako bol apoštol Peter, a iný text nám hovorí o tom, ako náboženský predstavitelia hľadali spôsoby, ako zahubiť Ježiša. Keď nebolo možné nájsť ani dvoch svedkov, ktorí by hovorili to isté, Kaifáš dáva Ježišovi otázku, ktorú mu podľa pravidiel nesmel položiť. Nebolo totiž dovolené nútiť obvineného hovoriť veci, ktorými by sa sám obvinil. Kaifáš Mu kladie otázku o Jeho Mesiášstve. Vydávať sa za Mesiáša bolo považované za rúhanie sa Bohu. Za to bol u Židov trest smrti. Z lásky k nám náš Pán verne vyznáva, že Ním je. Ježiš dokazoval spravodlivosť a šíril milosrdnú lásku. Nedošlo sa Mu však ani tej spravodlivosti, ktorá bola garantovaná zločincom. Veď ako dokázať vinu nevinného? To sa dá iba podvodom.

Obdivujeme Ježiša a ďakujeme Mu za Jeho lásku k nám. Ježiš, z lásky k nám, má odvahu povedať, že je Mesiáš, a pritom vie, že kladná odpoveď bude dôvodom Jeho vydania na trest smrti. Na druhej strane, Peter - človek, nevydal svedectvo, ale zaprel ... Poučme sa z toho!

Dora Rappardová
„Radostná staroba“

Jednému, v najlepšom zmysle slova ušľachtilému a zbožnému mužovi, tajnému radcovi, spôsobilu nečestné jednanie jedného príbuzného veľké bezprávie. Keď tento neskôr vlastnou vinou upadol do nešťastia, urazený bratanec mu veľkodušne pomohol, ale doložil: „Odpustil som mu, ale vidieť ho viac nechcem.“

Prešli dva roky a tajný radca ťažko ochorel. Pastor zboru, ktorý sa od domáceho lekára dozvedel, že nie je žiadna nádej na zlepšenie, sa ponáhľal k nemocničnej posteli muža, ktorý bol nielen vynikajúci člen jeho zboru, ale aj jemu osobne milý priateľ. Nechali ho s umierajúcim samotného a tento začal sám hovoriť o blízkom konci. „Moja jediná nádej“, povedal, „je, že Pán môže ku mne hovoriť ako k lotrovi po jeho boku: Dnes budeš so mnou v raji!“

Akokoľvek muselo toto zmyšľanie pastora z jednej strany tešiť, predsa ticho mlčal a pozeral smutne na chorého. Tento dojatý chytil jeho ruku a nástojčivo sa spýtal: „Veríte teda, že mi povie iný rozsudok?“

Duchovný ešte okamih mlčal, potom povedal s hlbokou vážnosťou: „Drahý priateľ, nevyslovovali ste si každodenne sám tento rozsudok? Nemodlili ste sa každodenne: Odpusť nám naše viny, ako my odpúšťame na-

ším vinníkom!? Áno, vy ste zaiste odpustili svojmu vinníkovi, ale vidieť ste ho nechceli nikdy viac, nechcete mať s ním nič dočinenia. Keby Pán musel tiež tak urobiť s vami? Keby povedal: Tvoje hriechy som ti odpustil, ale moje spásne spoločenstvo ti nemôžem udeliť, pred moju tvár nesmieš prísť!?“

To boli ťažké okamihy pre chorého, ako aj pre drahého priateľa. Nastúpilo mocné zovretie srdca a farár sa vzdialil s veľkou starosťou.

Nasledujúci deň včas ho zavolali. Chorý si prial prijať so svojou manželkou svätú Večeru Pánovu. Ako sa však pastor cítil, keď pri vstupe do miestnosti našiel ešte tretieho hosťa Večere Pánovej. Bol to onen muž, ktorého tajný radca nechcel nikdy viac vidieť.

Umierajúci šepkal: „Vďaka Bohu, ešte bol pre mňa čas odpustiť mu, ako dúfam, že môže byť odpustené mne samému.“

*Z nemeckého originálu pripravila
Anna Chábová*

Láska je vždy pripravená slúžiť a táto slúžiaca láska v mnohom smere pripravuje cestu. Dokáže z cesty odstrániť „kamene“ – pre druhých, aby nezakopli. To najlepšie, čo naplňa a teší ľudské srdce, je materinská láska. Netúži po ďakovaní, pretože dokáže len dávať. Obohacuje každého, kto prijíma jej dary.

Je to radosť, keď sa stretne s láskou. Prívetivo pozdraví, ak je to možné menom. A k tomu má vždy pripravené dobré slovo. Rada ide s nami kus cesty – za každého počasia, a to či už sme prívetiví alebo mrzutí. Pomáha niest' bremená druhých. A to nielen bremená pre ruky, ale tiež aj pre srdce, ktoré sú oveľa ťažšie.

Láska ochotne a trpezlivo počúva. Vie mlčať, nikdy sa neprejavuje záplavou slov, ktorá postaví do tieňa to, čo počula. Má jemný cit a je taktná, vy-

cibrená, a pritom jednoduchá. Nie je nápadná, ale tiež nemôže zostať skrytá. Všetku lásku ľudí si musíme získať a zaslúžiť. Avšak láska materinská je tu stále, nezískaná, nezaslúžená a vždy pripravená.

Láska ustavične chodí do „súkromnej školy“ ku svojmu veľkému Učiteľovi. To je tá najlepšia škola, ktorá existuje. K svojmu Učiteľovi má dôverný vzťah. Jemu, ktorý povedal: „Učte sa odo mňa!“ vie čítať z očí, aké sú Jeho myšlienky. Niet sa čo diviť, že sa Mu tak bytostne podobá: tichá a pokorná, kus seba.

Aké dobrodenie prijať službu lásky! Aká radosť pre Pána v nebi, keď na to pozerá! „V láske služte si vospolok.“ Jeden druhému.

Daj mi, Pane, uchopiť celým srdcom svetlo, ktoré si mi ukázal a oceňiť lásku matky, ktorá je útechou, nádejou, prameňom súcitu, trpezlivosti a zhovievavosti.

POZÝVAME VÁS

Prešla, aj keď nie dlhá, ale v pamäti dosť krutá zima, ktorá nám „svojím chvostom“ stále pripomína, že jej moc ešte neskončila. Blížiaci sa mesiac máj je predzvesť skoro rozkvitnutých záhrad, stromov a lúk, ktoré tu pod Tatrami tak túžobne očakávame. Tie bojazlivé púčiky kvietkov, ktoré nám s Božou láskou zvestujú, že jar je tu, sú

symbol života.

Toto číslo zborového dvojmesačníka je v znamení mesiacov máj a jún, ktoré sú pre nás evanjelikov ďalšou príležitosťou - po prežitých krásnych Veľkonočných sviatkoch - v pokore si pripomínať ich význam pre nás a s úctou to chceme aj urobiť. Chceme využiť príležitosť osloviť vás a obrátiť pozor-

nosť na pripravované slávnostné dni v našom cirkevnom zbere.

Hneď Piata nedeľa po Veľkej noci 13. 5 je súčasne aj Deň matiek. História tohto dňa siaha do ďalekej minulosti, lebo už v čase antiky boli matky a ženy v starom Grécku oslavované ako osoby, ktoré dávajú nový život. Tento deň sa v novodobom chápaní dostal do povedomia až začiatkom 20. storočia. Osud Dňa matiek v nedávnej minulosti je viac-menej známy, a to, že bol nahradený, ale nakoniec opäť obnovený ako Deň matiek.

V našom zbere sme tejto tradícií veľmi prístupní. Tohto roku chceme oslavám sviatku matiek ponúknuť novú tvár s novým prístupom, niečo extra, čo bežne na službách Božích nepraktizujeme. Preto mi dovoľte, pri tejto príležitosti, vyjadriť sa tiež k tomuto dňu.

Spomínam si na jeden príbeh, ktorých je určite veľmi veľa (myslím príbehov o láske, pokore, obetavosti, trpezlivosti, ale niekedy aj nepochopení); je to príbeh o láske matky, a ani neviem, kde som ho počul alebo čítal, ale s určitosťou viem, že od toho času vo mne zanechal dosť hlbokú myšlienku.

V jednej bežnej rodine - istého večera, keď mamička pripravovala večeru - prišiel za ňou asi 10-ročný syn a podával jej malý popísaný lístok. Mamička si osušila ruky o zásteru a čítala: vynášanie smetí 10 korún, stráženie sestričky 5krát 15 korún, nákup a nosenie nákupu 20 korún, upratova-

nie izby 10 korún, pomoc v záhrade 20 korún, spolu 135 korún. Mamička sa na syna s údivom pozrela, jemne ho pohladila po kučeravých vláskoch a na druhú stranu lístka napísala: 9 mesiacov nosenia pod srdcom o korún, všetky prebdené noci pri chorobách o korún, všetky prania, raňajky, desiaty, obedy a večere o korún, iné práce o korún, spolu o korún. S úsmevom podala lístok synovi a pokračovala vo svojej práci. Chlapec si lístok prečítal, zahanbene sa zamyslel a na svoju stranu lístka dopísal: v y r o v n a n é.

To je príbeh o neskonalej nezištnej láske matky k svojmu dieťaťu. Podobný príbeh sme počuli na Veľký piatok z kázne, v ktorej nám brat farár popísal obetavosť a lásku matky k svojmu synovi, odsúdenému na smrť za vojenský priestupok. Akt popravy sa mal začať večer pri zaznení zvona z kostolnej veže. Matka tohto vojaka vlastnými rukami objala srdce zvona, a tým zabránila, aby sa rozozvučal a dal signál na vykonanie rozsudku. Odraté ruky, obité ťažkým srdcom zvona, zaliala krv a zvon ostal nemý - podobne ako dokaličená milujúca matka, ktorá týmto činom zachránila svojho syna, lebo dojatý veliteľ mu napokon udelil milosť.

Oba príbehy materinskej lásky sú až neskutočne silné. Matka je v živote útechou v starostiach, nádejou v zúfalstve, silou v okamihoch slabosti. Je prameň súcitu, trpezlivosti, pokory a porozumenia. Ak život priniesol situáciu, že nám matku Pán pozval do večnosti, stratili sme možnosť spoči-

núť na milujúcej hrudi, stratila sa nežná žehnajúca ruka, stratil sa láskavý pohľad.

Toto je naše pozvanie na slávnostné služby Božie 13.5.2012, keď bude znieť kázeň Božieho slova, básne a spevy na oslavu nášho Pána a poďakovania všetkým matkám. Preto, milí otcovia, manželia, synovia, a dcéry, pozývame vás všetkých osláviť tento deň.

Druhé pozvanie - okrem cirkevných sviatkov - je pozvanie na Slávnosť konfirmácie našej mládeže. Určite zanechá v srdciach a myšliach konfirmova-

ných silný zážitok na celý život. Je to však veľký deň aj pre našu cirkev, keď sa naše deti stávajú dospelými členmi zboru. Preto ich pridme posilniť a povzbudiť pri skladaní sľubu vernosti našej evanjelickej cirkvi augsburského vierovyznania. Veď všetko, čo robíme na oslavu Pána Boha, je požehnanie pre všetkých nás.

Tešíme sa na stretnutie s vami, bratia a sestry; v mene spevokolu a ďalších účinkujúcich, s pokorou Miroslav Madáč.

LUTHEROVA DEKÁDA

Sola fide/Jedine viera

Ospravedlnení sme iba vierou v Krista Ježiša (Gal 2:16) Luther budoval najmä na J 3:16 (Suma evanjelia). Výraz „každý veriaci“ znamená, že jediná cesta k životu večnému je prijatie Krista a Jeho evanjelia vierou (L 7:50).

Naopak, nevera už teraz pôsobí odsúdenie (J 3:18). Prijímacím prostriedkom do nebeského kráľovstva je len viera (Mt 8:11-12). Sola fide neznamená, že sme proti dobrým skutkom! Pozri Mt 5:16; Mt 25:40-45.

ČO JE VIERA

Štefan Kiss

„Viera je zaiste podstatou toho, čoho sa nádejame, a dôvodom toho, čo nevidíme.“ (Žid 11:1) Na začiatok uvažovania o viere sa žiada vysvetliť, čo je vlastne viera. Nie je to však jednoduchá úloha, pretože význam slova „viera“ sa v dejinách menil a aj dnes má u ľudí rôzny význam. Hoci my - veriaci ľudia - si pod pojmom „viera“ automaticky predstavíme vie-

ru v Pána Boha, viera nie je len záležitosť kresťanov. Každý človek niečomu verí, a tak môžeme dať slovu viera tri rôzne významy:

1. Verím v niečo. Ľudia odjakživa verili v niečo, pričom predmet ich viery závisel od toho, kde žili a tiež od miery ich poznania. Starí Gréci a Rimanovia verili v boha slnka, mora, lásky, života či smrti. Rovnako tak aj mnohé iné národy na svete. Je zaujímavé,

že hoci v tých pradávnych časoch neexistovala Biblia a ľudia vo svojej viere neboli jednotní, predsa všetci v niečo verili. Aj v najodľahlejších kútoch sveta, aj v najhlbších pralesoch či v najopustenejších savanách existovala viera v čosi mocné, neviditeľné, a predsa všade prítomné. Hoci predstava ľudí o bohu bola rozdielna, predsa cítili, že niečo medzi nebom a zemou musí byť. V tejto spleti náboženstiev žili aj Židia, ktorí verili v Hospodina – Boha Starej zmluvy. Ich viera sa stala základom kresťanstva a postupne sa rozšírila do celého sveta.

Existujú ľudia, ktorí nie sú veriaci v náboženskom zmysle slova a predsa hovoria, že v niečo veria. Jedni v osud, iní v lásku či spravodlivosť alebo len tak – v dobro ľudí. Takáto viera u všetkých znamená iba vedomie, že to, v čo veríme, skutočne existuje. Verím že existuje boh, verím, že na svete ešte nezanikla láska a spravodlivosť, verím že čosi riadi môj život. Je to pasívna konštatujúca viera, ktorá nijakým spôsobom nemení náš život. Sama táto viera je celé roky nemenná.

2. Verím niekomu. Ak nám niekto niečo povie, je na nás, či jeho slovám veríme alebo nie. Komunikácia s ľuďmi nás denne núti klásť si, vedome či nevedome, túto otázku. Veď denne dostávame mnoho informácií a my musíme okamžite vyhodnotiť ich dôveryhodnosť. Rovnako je to aj vo vzťahu s Bohom. Aj On nám niečo hovorí a my Mu buď veríme, alebo nie. Tak

dostáva slovo „viera“ trochu širší význam. Kým v prvom bode stačilo vedomie, že Boh existuje, tu už musí prísť k nejakej komunikácii. Boh nám niečo hovorí a my na to odpovedáme našou vierou alebo našou neverou. Aj tento druh viery je charakteristický aj pre ľudí mimo kresťanstva. Veď každý človek, ak už neverí priamo Bohu, je dnes odkázaný na to, aby veril svojim blízkym. Médiá nám často prinášajú správy o ľuďoch, ktorí na svoju vieru, žiaľ, aj doplatili. To potvrdzuje, že človek musí stále znova prehodnocovať svoju vieru a dôkladne zvažovať, komu bude veriť.

Tieto prvé dva významy slova „viera“ sú typické pre Starú zmluvu. Izraelci jednak verili, že Boh existuje a že je s nimi, a jednak tomuto Bohu verili, keď im sľuboval ochranu a pomoc. Pred závažné rozhodnutia boli stavní všetci biblickí otcovia: Abrahám, ktorému Boh zaslúbil novú zem a potomstvo, Izák, ktorému Boh sľúbil požehnanie, Jákob, ktorému Boh sľúbil ochranu na úteku. Rovnako tak Mojžiš, Józua, Samuel, Dávid a mnohí iní. Boh im dával zaslúbenia a oni odpovedali tým, že Jeho slovám verili.

3. Viera ako vzťah. Pán Ježiš však prináša nový význam a zmysel slova „viera“. Nabáda nás, aby sme mali vrúcny a láskyplný vzťah s naším Bohom. Poukazuje na lásku, akou nás nebeský Otec miluje, a žiada, aby sme odpovedali láskou. Nabáda nás, aby sme Pána Boha nazývali Otcom a

správali sa ako Jeho deti. Sám nás nazýva priateľmi a nie sluhami. To je už niečo úplne iné. To je aktívny vzťah, ktorý je založený na komunikácii prostredníctvom slov i prostredníctvom skutkov a citov. Pán Boh nás miluje a my Jeho tiež, On nám dáva mnoho darov a my odpovedáme vďakou a chválou, On nás napomína a my činíme pokánie. Takáto viera už nie je statická a nemenná. Nie je to už iba skalopecné presvedčenie o tom, že niečo existuje. Nie je to už len vedomie, s ktorým si vystačíme po celý život. Je to dynamický vzťah, ktorý sa každý deň mení. Niekedy je možno veľmi intenzívna a silná – ak trávime spolu veľa času a máme veľa spoločných zážitkov a skúseností – inokedy trochu ochladne – ak sa necháme zavalit' povinnosťami a zabudneme na Boha. Takáto viera je typická pre vzťah človeka a Boha. Takúto vieru nenájdeme u neveriacich ľudí, je to výsostný dar pre Božie deti. Takáto viera obohacuje náš život, pretože v nej získavame nielen presvedčenie o existencii dobrých vecí, ale aj tieto veci priamo. Veď Boh nám, svojim deťom, dáva všetko, čo nám treba k životu, a my okrem týchto darov získavame aj Otca, priateľa, pomocníka, ochrancu a hlavne záchrancu.

A tak, kým kedysi bola viera len výplňou prázdnych miest ľudského poznania, kým kedysi bola iba predmetom ľudskej nádeje a dôvodom všetkého nepoznaného a neviditeľného, dnes je to pre nás, kresťanov, most do

iného sveta – neviditeľného, nepoznaného a predsa blízkeho. To je viera, ktorá nám dáva presne poznať Boha, pretože je to viera, ktorá žije, komunikuje a poznáva. Náš Boh nie je záhadný, skrytý a zhmotnený len do troch písmeniak „BOH“. Je nám úplne zjavený, zhmotnený do tela Pána Ježiša Krista a predstavujúci nám konkrétne skutky – skutky lásky – a konkrétnu stratégiu záchrany sveta a človeka.

Preto sa my, kresťania, nemusíme za svoju vieru hanbiť. Nemusíme sa báť, že by sme azda pôsobili ako naivní ľudia, ktorí za vieru skrývajú svoju hlúposť. Práve naopak. Máme byť na svoju vieru hrdí, pretože ona nám dáva nové poznanie – poznanie Boha. Veď cez vieru poznáme Trojjediného Pána a presne vieme, čo bude s nami potom, keď sa skončí náš časný život. Vďaka viere máme rozšírený obzor poznania a vieme, prečo je svet v takom stave, v akom je. Vďaka viere poznáme aj pôvod všetkého a vďaka viere máme aj predmet všetkej našej nádeje. Pestujme preto svoju vieru v zmysle tohto tretieho významu pojmu „viera“ a za takúto vieru Pánu Bohu ďakujme a buďme na ňu hrdí.

AKÉ JE DOBRÉ

Autor neznámy

Čuj, aké je dobré svojho Boha mať,
v každej ťažkej chvíli môcť s Ním rozprávať.
Na kolena kľaknúť alebo len stať
a na Kráľa nebies „Otče“ zavolať.
On nad búrkou stojí, ruku podáva,
rany ľudské hojí, pokoj večný dá.
Čuj, aké je dobré Krista bratom zvať
a všetky starosti Jemu v náruč dať.
Čuj, aké je dobré prostú vieru mať,
že ma môže Boh môj všade počúvať.
Že ja slovo poviem, v modlitbe sa stíšim
a to slovo skúma sám Hospodin z výšin.
Že moju prosbu zväži, pomoc vyšle hneď,
že ja ešte kľáčim, On už velí „vpred!“
Čuj, aké je dobré v dnešnom svete bied,
kde je v každom sľube dobre skrytý jed,
vedieť isto iste, že je so mnou On,
ktorý má môj obdiv, je mi príkladom,
že ma neopustí, že ma nezradí,
že v najťažšej chvíli dobre poradí.
Čuj, aké je dobré svojho Boha mať!

POZÝVAME NA PRAVIDELNÉ STRETNUTIA V ZBOROVEJ MIESTNOSTI NA UL. 1. MÁJA.:

konfirmandi – každý utorok, 2. roč. o 16:00 h a 1. roč. každý štvrtok o 15:30 h
spevokol – každú stredu o 17:00 h
modlitebné spoločenstvo – každý štvrtok o 16:30 h
biblická hodina – každý štvrtok o 18:00 h
mládež – každý piatok o 18:00 h
detská besiedka – každú nedeľu počas služieb Božích

Manželstvo uzavreli: Mgr. Anna Gumuláková a Juraj Majerník

Do večnosti v nádeji na vzkriesenie odišli: Ján Kromka (33), Mária Krej-
nusová (72), Milan Povalač (54), Darina Šašurová (71), Anna Chovanová (56)

BLAHOŽELÁME JUBILANTOM

Máj

Jablonovská Anna	2.5.
Procházková Žofia	2.5.
Kliniecová Kvetoslava	3.5.
Cvajnigová Ilsa	7.5.
Danielčáková Anna	11.5.
Koglerová Mária	12.5.
Rothová Silvia	12.5.
Mlynár Ondrej	15.5.
Gajdošová Zuzana	19.5.

Jún

Sochorová Drahoslava	1.6.
Profantová Zuzana	3.6.
Pavela Ondrej	5.6.
Turzák Stanislav	9.6.
Kucová Žofia, Ing.	9.6.
Fabinyová Viera	10.6.
Štefániková Zuzana	18.6.
Balážová Božena	21.6.
Solárik Peter	24.6.
Brndiar Ján	25.6.
Očkaik Juraj	29.6.

*Zborový list, rozpis Služieb Božích
a viac informácií o cirkevnom zbore
nájdete aj online na: www.ecavpp.sk*

MÁJ

- 3. Št. 18:00 - Poprad, biblická hodina
- 6. Ne. 09:00 - Poprad, 4. nedeľa po Veľkej noci
10:30 - Stráže, 4. nedeľa po Veľkej noci
- 10. Št. 18:00 - Poprad, biblická hodina
- 13. Ne. 09:00 - Poprad, 5. nedeľa po Veľkej noci; Deň matiek
- 17. Št. 18:00 - Poprad, Vstúpenie Krista Pána na nebo
- 20. Ne. 09:00 - Poprad, Nedeľa po Vstúpení
10:00 - Poprad, Sviatosť Večere Pánovej
- 24. Št. 18:00 - Poprad, biblická hodina
- 25. Pi. 17:00 - Skúška konfirmandov
- 27. Ne. 09:00 - Poprad, 1. slávnosť svätodušná, Slávnosť konfirmácie
- 28. Po. 18:00 - Poprad, 2. slávnosť svätodušná
- 30. Št. 15:00 - ZS Komenského ul., biblická hodina
- 31. Št. 15:00 - DOS Xenón, biblická hodina

JÚN

- 3. Ne. 09:00 - Poprad, Svätá Trojica, Pamiatka posvätenia chrámu
10:30 - Stráže, Svätá Trojica
- 10. Ne. 09:00 - Poprad, 1. nedeľa po Svätej Trojici
10:30 - Spišská Sobota, 1. nedeľa po Svätej Trojici
- 17. Ne. 09:00 - Poprad, 2. nedeľa po Svätej Trojici
10:00 - Poprad, Sviatosť Večere Pánovej
- 24. Ne. 09:00 - Poprad, 3. nedeľa po Svätej Trojici
- 27. Št. 15:00 - ZS Komenského ul., biblická hodina
- 28. Št. 15:00 - DOS Xenón, biblická hodina
- 29. Pi. 18:00 - Poprad, Sviatok apoštolov Petra a Pavla

Zborový list popradských evanjelikov. Pre vnútornú potrebu Evanjelického augsburského vyznania cirkevného zboru v Poprade, Námestie sv. Egídia 8/17; tel. farský úrad: 789 587 2; e-mail: ecavpp@stonline.sk; www.ecavpp.sk
Zodpovedný redaktor: Dr. Libor Bednár - zborový farár, jazyková úprava: Zuzana Valeková, spolupráca: Ing. Zuzana Hybenová a Alena Chlebovcová. Grafická úprava: Mgr. Samuel Bednár. Vydávanie zborového listu môžete podporiť milodarom. Ďakujeme.
